

Solidarność Walcząca

<https://sw.ipn.gov.pl/ws/historia/4537,Solidarnosc-Walczaca.html>
23.04.2024, 01:18

w RKS Dolny Śląsk i założył SW. W przeciwieństwie do Okolicznościowa ulotka Solidarności Walczącej z okazji 60. rocznicy odzyskania niepodległości przez Polskę, dokument ze zbioru przekazanego do IPN przez działaczy organizacji, organizacji demonstracji ulicznych.

Stanowimy organizację

SOLIDARNOŚĆ WALCZĄCA

Naszą dewizą: „wolni i solidarni”.
Wyrośliśmy z powszechnego ruchu
społeczno – wyzwolenczego,
z NSZZ „Solidarność”/.../. z miertamy do
niepodległej, demokratycznej Polski.
Dążymy do wyzwobodzenia narodów
z pęt komunizmu.

SOLIDARNOŚĆ WALCZĄCA

Ulotka Solidarności Walczącej ze zbioru
przekazanego do IPN przez działaczy
organizacji.

W latach 1962-1990 w Warszawie SW krystalizowały się
poza 1000 osób, w tym 1000 w Warszawie, 1000 w Łodzi, 1000 w Katowicach
które walczyły o wolność i demokrację. W 1982 w Warszawie
Krzyżo i Federacja w Warszawie (143) i w Katowicach (70). Poza
Współaym i m. d. a. j. a. n. i. k. s. p. o. s. i. a. n. i. e. i. K. o. n. i. a. p. o. d. z. i. a. n. i. e.
Pozawdziawiając w 1984-1985 i 1982 w Pabianiskach
SW przez Kraków i w Warszawie i w Katowicach i w Łodzi i w Gdańsku.
Solidarność Walcząca w Warszawie i w Katowicach i w Łodzi i w Gdańsku.
Rikwsz i w Warszawie i w Katowicach i w Łodzi i w Gdańsku.
Moa i w Warszawie i w Katowicach i w Łodzi i w Gdańsku.
byd i w Warszawie i w Katowicach i w Łodzi i w Gdańsku.

Frącielski, Michał Cebryk, Jerzy Góźwiak, Rzeszowski, Kozłowski, Kałdziej, Bytuś, Iwasz, Hanna Zdrojowska-Karniej, Kornel Morawiecki, Andrzej Myc, Zbigniew W. 1988 w celu wspierania ruchów Ożewicz i Jan Pawłowicz. W późniejszym okresie niepodległościowych w Europie Wschodniej, dołączyli do nich Jerzy Kocik i Władysław Sidorowicz. (szkolenia, dostawy sprzętu drukarskiego) utworzono Jesienią 1984 podjęto decyzję o utworzeniu Komitetu Wydział Wschodni, kierowany przez Piotra Wykonawczego SW, węższej struktury decyzyjnej w Hlebowicza i Jadwige Chmielowska, składzie: Kornel Morawiecki, Andrzej Myc, Wojciech Myślecki i Andrzej Zarach, nast. również Andrzej 9 XI 1987 na skutek złamania zasad konspiracji Kołodziej, Ewa Kubasiewicz, Hanna Łukowska-aresztowano K. Morawieckiego i H. Łukowską-Karniej, Jadwiga Chmielowska, Roman Zwiercan, Karniej. 11 XI na czele SW stanął Andrzej Kołodziej, a Zbigniew Jagiełło i Maciej Frankiewicz. Posiedzenia po jego aresztowaniu 22 I 1988 - Jadwiga obu struktur odbywały się w różnym składzie, nieraz Chmielowska. z udziałem osób niebędących formalnie członkami żadnej z nich. Solidarność Walcząca swa lozowa była przedmiotem procesu przywódco SW, władze organizację kadrowa. Aby zostać jej pełnoprawnym członkiem należało złożyć przysięgę. Możliwa była powrót. Posłużono się manifestem o PZPR, w którym Kołodziej w 30 IV 1988 w wyniku podstępu przysięgi. Głównym ideologiem SW wraz z autorami najważniejszych dokonań w programach był Kornel Morawiecki. W 1987 K. Morawiecki w Warszawie Myślecki i A. Zarach opracowali Zasady ideowego programu Solidarności Walszawie. Podstawą 30 VIII 1988 należało powrót do kraju, stając ponownie na czele SW. niepodległości. Wolna Polska miała być demokracją parlamentarną na wzór państw Europy

Zachodniej. Zaproponowano także własny model ustroju społecznego, jakim miał być solidaryzm. Sprzeciwiano się zawieraniu kompromisu z PZPR, którą należało odsunąć od władzy, dopuszczano możliwość użycia siły, nie wykluczano też walki zbrojnej. Dużą wagę przywiązywano do organizacji władzami powinna być legalizacja „S”. W demonstracji ulicznych. 1989 SW była przeciwna porozumieniu przy Okrągłym Stole, domagała się całkowicie wolnych wyborów, wezwała do

bojkotu wyborów zaplanowanych na 4 VI 1989. SW była też przeciwna wyborowi gen. Wojciecha Jaruzelskiego na prezydenta. Ważną rolę odgrywała symbolika patriotyczna - malowana na murach

W VI 1989 jawnymi przedstawicielami SW zostali: M. Czachor, A. Kopaczewski i W. Myślecki. W VII 1990 we Wrocławiu poświęcono sztandar SW. ujawnił się Morawiecki. W oparciu o SW utworzono Partię Wolności, która w 1991 bez powodzenia startowała w wyborach parlamentarnych. za które odpowiadał Jan Pawłowski

W I 1991 SW organizowała protesty przeciwko interwencji wojskowej w Włocławku i Rydze. W 1992 po ściśle przestrzegając zasad konspiracji, m.in. poprzez prowadzenie dokładnej samoobserwacji, używanie pseudonimów, gubienie „ogona”, dublowanie kluczowych

funkcji, unikanie powiązań z KJMO, WUSW we Wrocławiu, eliminację spraw wywiadowczych w ramach SOR „Tankowa”. Równoległe działania operacyjne prowadzono wobec czołowych działaczy i powstałych agend: m.in. SOR „Książka” (Hanna Łukowska-

Karniej) SOR „Logos” (Andrzej Myc), SOR „Koło” 14 XII 1983 aresztowano Kazimierza (Wojciech Myślecki), SOR „Piskorz” (Andrzej Zarach), Klementowskiego, organizatora i koordynatora części SOR „Agora” (Zbigniew Oziewicz), SOR „Krety” pionu druku i kolportażu. W wyniku śledztwa została AISW). Od 17 VIII 1985 rozpracowanie SW zdekspirowana część drukarni i mieszkań koordynował w całym kraju Departament III MSW, w konspiracyjnych. Aresztowano ponad 40 osób. Latem 1984 (w dwóch sprawach) aktem oskarżenia zostały SOR „Ośmiornica” objęte 34 osoby, ostatecznie sprawę umorzono na

mocy amnestii
Grzegorz Waltgóra

21 VIII 1983 podpisano porozumienie o współpracy z Ogólnopolskim Komitetem Oporu Rolników, 22 II 1985 porozumienie z Liberalno-Demokratyczną Partią „Niepodległość”, w I 1987 z KPN (do bliższej

współpracy nie doszło). Od połowy lat 80. trwała współpraca z MRK „S” w Warszawie.

Poza Wrocławiem SW rozwijała się w miastach, gdzie zakładano oddziały SW posiadające dużą autonomię. Najczęściej były to inicjatywy oddolne, które identyfikowały się z programem i metodami działania SW we Wrocławiu. Raz na kilka miesięcy organizowano spotkania przewodniczącego z przedstawicielami oddziałów. Największe z nich powstały w Poznaniu (od 1983, m.in. Maciej Frankiewicz, Szymon Jabłoński, Szymon Łukasiewicz), Trójmieście (od 1984, m.in. Marek Czachor, Andrzej Kołodziej, Ewa Kubasiewicz, Zofia Kwiatkowska, Roman Zwiercan) i Katowicach (od 1982, m.in. Sławomir Bugajski, Barbara Kowalczyk, Lesław Frączek, Anna Gorgoń, Włodzimierz Lesisz, od 1984 Jadwiga Chmielowska). Oddziały SW działały ponadto w: Rzeszowie (od 1983, m.in. Andrzej Kopaczewski, Andrzej Kucharski, Janusz Szkutnik), Lublinie (1983-1987 Krzysztof Duszkiewicz, Weronika Falicka, Andrzej Patyra), Krakowie (od 1985, m.in. Piotr Hlebowicz, Marek Biesiada, Władysław Głowa, Zbigniew Nowak, Krzysztof Ochel, Marian Stachniuk, Ewa Tarnawska-Wiejacha, Piotr Warisch), Warszawie (od 1987, m.in. Adam Borowski, Mirosława Łątkowska, Zbigniew Jusiś, Tadeusz Markiewicz, Jacek Majsak, Krzysztof Wolf), Toruniu (od 1986, Marianna Błaszczak, Elżbieta Mossakowska), Koninie (1983-1984, 1989, Ewa Bugno-Zaleska) Jeleniej Górze (Chrystoforosz Tulasz, Władysław i Roman Niegoszowie), Szczecinie (od 1986, Krzysztof Korczak, Stanisław Janusz, Leszek Dobrzyński), Zgorzelcu (1982-1987, Ryszard Serwa, Jerzy Hendzel, Czesław Cechnicki), Pile (1983-1986, Jacek Gródecki, Jarosław Gruszkowski, Stanisław Przybył), Łodzi

(Włodzimierz Domagalski, Włodzimierz Strzemiński).
Od końca 1988 nastąpił dalszy rozwój struktur.
Oddziały SW powstały m.in. w Białymstoku, Bielsku-
Białej, Siedlcach, Suwałkach, Tarnowie, Gorzowie
Wielkopolskim.

Podejmowano działania na rzecz tworzenia struktur
zakładowych. Najprężniejsza z nich, założona przez
Edwarda Frankiewicza i Romana Zwiercana,
funkcjonowała w Stoczni im Komuny Paryskiej w
Gdyni. Struktury zakładowe istniały także m.in. w
HCP Stoczni Gdańskiej, w śląskich i wałbrzyskich
kopalniach.

Ze względu na konspiracyjny charakter
organizacji i brak ewidencji członków
trudno dziś precyzyjnie określić jej
liczebność. Według różnych źródeł
szacunki zaprzysiężonych członków
obejmują od kilkuset do ok. 2 tys. pod
koniec istnienia organizacji oraz drugie tło
współpracowników niezaprzysiężonych.

SW posiadała swych przedstawicieli za granicą,
odpowiedzialnych za gromadzenie funduszy,
organizację i przerzut sprzętu poligraficznego oraz
popularyzację programu SW w kręgach emigracji i w
państwach zachodnich. Od 1982 r. w Wielkiej
Brytanii funkcję tę pełnił Tadeusz Warsza, od 1984 w
RFN Andrzej Wirga, od 1987 we Francji Rafał Gan-
Ganowicz, w Norwegii Jerzy Jankowski, w Kanadzie

Zbigniew Bełz, w USA Jarosław Świątek. Od 1988 koordynatorem zagranicznych przedstawicielstw była Ewa Kubasiewicz. SW współpracowała również z ośrodkami emigracyjnymi organizującymi pomoc dla kraju, m.in. z Niezależną Agencją Polską w Lund (Szwecja), redakcją wydawanego w Berlinie Zachodnim „Poglądu”, Solidarity with Solidarity w Londynie, z Instytutem Literackim w Paryżu, Ruchem Społeczno-Politycznym „Pomost” w Chicago.

W latach 1982-1990 działalność wydawnicza SW funkcjonowała w ramach Agencji Informacyjnej SW/Agencji Wydawniczej SW, składającej się z grup drukarskich i wydawniczych. które swoje publikacje sygnowały znakiem AISW lub AWSW. Całość koordynowała Zofia Maciejewska. SW wydawała ponad 100 tytułów prasowych. Do najważniejszych należały we Wrocławiu: „Solidarność Walcząca”, „Biuletyn Dolnośląski”, „BIS”, „Replika”; w Katowicach: „WiS. Wolni i Solidarni”, „PIK. Podziemny Informator Katowicki”; w Poznaniu: „Solidarność Walcząca” (oddziału poznańskiego), „Czas”, „Czas Kultury”; w Gdańsku: „Solidarność Walcząca” (oddziału Trójmiasto); w Rzeszowie „Galicja”, w Lublinie „Solidarność Walcząca” (oddziału lubelskiego), w Szczecinie „Gryf”. Niektóre pisma współpracujące z SW z czasem zostały przez nią przejęte, m.in. we Wrocławiu „Wiadomości Bieżące” (od 1987 pismo SW), „Jednością Silni” (od 1986) w Krakowie „Solidarność Zwycięży”/ od 1989 „Solidarność Walcząca Zwycięży”. We Wrocławiu, Zgorzelcu, Gdyni, Warszawie, Jastrzębiu, Wałbrzychu ukazywały się pisma zakładowe SW. W latach 1988-1990 popularne były również „Gazetki Uliczne”. W latach 1983-1986 wydawano pismo w jęz. czeskim „Opinie”/„Názory”, przerzucane nast. do

Czechosłowacji. Od jesieni 1988 do V 1990 zespół kierowany przez R. Lazarowicza i Piotra Bielawskiego opracowywał „Serwis Agencji Informacyjnej Solidarności Walczącej”, przeznaczony dla redakcji czasopism wydawanych przez SW. Mniejszą wagę przywiązywano do druku książek, które ukazywały się m.in. pod szyldem Agencji Informacyjnej SW/Agencji Wydawniczej SW, warszawskiej oficyny Prawy Margines (1987-1989), kierowanej przez A. Borowskiego, oraz wydawnictwa Petit (od 1988 w Trójmieście). Od 1985 do II 1988 podziemne znaczki SW drukowała Poczta Solidarności Walczącej, kierowana przez Krzysztofa Błachutę.

Okolicznościowa ulotka Solidarności Walczącej z okazji 71. rocznicy odzyskania niepodległości przez Polskę, dokument ze zbioru przekazanego do IPN przez działaczy organizacji.

ZOBACZ TAKŻE

Fighting
Solidarity

Historia

Dokumenty

Foto i multimedia

Mapa

Nauka i Edukacja

Biogramy

EN

MENU